شرف دے گیت

فیروزالدین شرف

بار ———— اوّل

مارچ ———— ۱۹۴۴ء

چھاپن والے

لاہور بک شاپ لاہور

موہن ... ڈ — نسبت روڈ — شہید ...

لا... لاہور امرتس...

———— ✻ ————

گیلانی پریس لاہور میں باہتمام بزرد زدین شرف پرنٹر دبلشر چھپکر لاہور بک شاپ لاہور سے ...

محترم "سومناتھ چبھ"

ڈائرکٹر آف آل انڈیا ریڈیو سٹیشن لاہور دے ناں
بھیٹا کیتے گئے

شرافت دے پُتلے دی گل شیریں ہووے
سدا مِٹھے بُوٹے دا پھل شیریں ہووے
نہیں لوڑ شربت تے مِصری دی اوتھے
شرف جتھے "سومے" دا جل شیریں ہووے

فہرست

گیت بغیچہ

میرے وَلوں

گیتاں دی دُنیاں بڑی حسین دُنیاں اے، گیت خوشی دا پہارا، دُکھاں دا سہارا، محبت دا سنیہا، عبادت دی تمانگھ، اُڈاریاں لاون والا اک جذبہ اے۔ گیت دِلدیاں گہرائیاں توں اُچھل اُچھل کے ہوٹھاں دی سیمی نوں چھوہندا اے، بھگتاں دی صدا، تے شہزادی دا نغمہ وی، ایہہ اِحتیاج اے، اِہ پریمی دا ولولہ تے ہجر کُٹھے دا ساتھی اے،

پنجابی بولی اندر جیہڑے گیت ہُن تیکر ساڈے ساہمنے آئے نیں، اوہ صرف تیویاں تے تہاں پڑھ داگی پینڈواں دے بے وستے جذبیاں دے پُھٹے ہوئیں نیں شاعراں نے بہت گھٹ بنائے ہوئے نیں، ہور بولیاں دے شاعراں نے گیتاں نوں اپنی بولی دا وکھرا ادبی انگ بنا دِتا اے، پر پنجابی بولی اندر ایہہ بڑا گھاٹا سی، گِنی اگھاں ودھو لکھاریاں نے گیت کاری دِیاں ونڈیاں جھکا کے اپنی ٹیسے ٹھوکراں کھاندی دی کوتاہی نوں ہی گیت کہہ کے جی سرشتا کر لیا اے، پر اوہناں دے گیت وزناں تولاں جذبیاں تے شاعری دے اصولاں توں کچے کورے سن، ایس کر کے نہ اوہ اپنی پنجابی ماں بولی نوں سُکھ نہ دُنیاں دے دِلاں وِچ گھر کر سکے، تے اگھاں ودھو شاعر ہنساں کاگاں دوہاں وِچوں ونڈے گئے،

پنجابی بولی اندر جے تیکر صرف تیر ہان لوگ فخر پنجاب بابو ہدم دھنی رام چاترک، نور پوری تے جی ہنسگھ صابر وہاری، صابر بیگل والی، صحرائی، ڈھو تفرنی، حشمت شاہ برکت ہی جیوندیاں جاگدیاں تصویراں نظر آوندیاں نے، ہو سکی سینکڑے ایہو جیہے شلوک ہون گے جنہاں نے انگلیاں تے گنن جوگے گیت لکھے ہون، پر اوہ گیت کار کھواون دے حقدار نہیں کیونکہ اوہناں لوکاں دے سینکڑے بنے ہوئے گیت ناں ریکارڈاں، ریڈیو، فلماں پنجابی وچ بلکہ توں نال وی جے صوبیاں وچ خنگی سوہنی طرح اپنائے گئے ہن نے۔

سچی گل تے اہ ہے پئی کسے بولی نوں زندہ رکھن والے تے اوہدی گڈی چڑھاؤن والے گیت ہی ہندے نے۔ تے گیت وی اوہ جیہڑے کہ صاف ستھری مٹھی بولی تے جذبیاں دی رنگن وچ رنگے ہوئے ہون۔ میں نظماں توں علاوہ ہن تیکر اک ہزار دے لگ بھگ گیت لکھے ہون گے جنہاں وچ شبد، چجن، نخشاں تے ساہ نجھیاں، عشقیہ چیزاں وی شامل نے میرے گیت ہوبیاں دے گیڑاں، فلماں دے چھیتیاں ریڈیو دیاں لہراں راہیں، برس برس کے لوکاں دے ہوٹھاں تے ناچ کردے ہوئے دلاں وچ جا وسے، تینوں اوہی مان اے پئی میرے بنے ہوئے گیتاں نوں، غلام حیدر جھنڈے خان، امر ناتھ، دھومی خان، گوبند رام ورگے ماسٹر صاحبان دیاں دھنیاں ہوئیں سندر طرزاں نے بڑے پیار پیار نال اپنی گودی وچ لوریاں دتیاں ہیں، اپنے گیتاں دی دنیاں وچوں تھوڑے جیہے پھلاں دا اہ گلدستہ تہاڈے سامنے پیش کرداں ہاں۔ جیہڑے چاہیا تے دوجی کتاب دے گیت نخچہ ہوئے ہتھیا چھپتی تہاڈی خدمت وچ حاضر کیتی جاویگی!

شرف

نہ ہس دیویا

گھڑی گھڑی بجھکے نہ دس دیویا
دکھاں وچ چھڈ کے نہ نس دیویا

اپنی اگ سینے وچ رکھی بال کے رکھ دیواں پھوک نال تینوں جال کے
دکھیاں دے حال تے نہ ہس دیویا
گھڑی گھڑی بجھکے نہ دس دیویا

تینوں تے پتنگیاں دا پیار ساڑدا مینوں میرا ماہی دلدار ساڑدا
گئے اکو پھاہی وچ پھس دیویا

گھڑی گھڑی بُجھکے نہ دسّس دیویا

لٹ لٹ لاٹ تیری مُکھ والی چھڈ دی　　میں تے ڈراں آہ بھی نہیں مونہوں کڈھدی

تیرا میرا فرق ایہو بس دیویا

گھڑی گھڑی بُجھکے نہ دسّ دیویا

تیرے تیل وٹیاں نے روز مُکناں تُن　　اے پر ساڈے ہنجواں نہ کدی مُکناں

رس وچ گھول نہ توں رس دیویا

گھڑی گھڑی بُجھکے نہ دسّس دیویا

شرف جہڑا سوہنیاں دے بھیت کھولدا　　عشق اوہنوں گلیاں دے وچ رولدا

لمی جیہی زبان رکھیں دسّ دیویا

گھڑی گھڑی بُجھکے نہ دسّ دیویا

سدھراں

میرے سجناں ایہہ میریاں سدھراں نے
تینوں دُکھاں دے حال سُناوندا رہواں
چوٹاں چوٹاں مِٹھیاں مِٹھیاں لا لا کے
تیرے سُتڑے درد جگاوندا رہواں

ہووے چن دی چاننی دُدھ ورگی
ہسّے باغ دا موتیا کھڑ کھڑ کے
توں نسدا رہویں میں پھڑدا رہواں

توں رسدا رہویں میں مناؤندا رہواں

تیرے پیراں دی میں مہندی ہو واں کدی
کدی نیناں دا کجلا بن جاواں
تیرے عشق چ پیار رہیا پس پس کے
تیرے حسن دی چمک ودھاؤندا رہواں

شرفت مزے محبت دے آ جاون
ٹٹے تار پیار دی ناہیں کدی
توں گیت ہوویں میں درد ہوواں
توں راگ ہوویں میں گاؤندا رہواں
میرے سجناں ایہہ میریاں سدھراں نے

آرتی

تیری جے پنجابی ماتا
تیرے پوجے چرن بدھاتا

لوریاں دے دے گو دکھلادیں   گھوڑیاں گوں گوں ویاہ رچادیں
مرن سمیں بھی ویمن توں یادیں   ایسا پکا ناتا
تیری جے پنجابی ماتا

توں ہیں ساڈی مٹھی بولی   بول بول وچ مصری گھولی

پیراں ہیٹھے وِچ غیراں رُلدی   قدر نہ تیرا جاتا
تیری جے پنجابی ماتا

ہو گئے سارے دُور ہنیرے   جنہاں دے من تیرے ڈیرے
جاگ پئے اوہ پُتر تیرے   بھر دین گے کھاتا
تیری جے پنجابی ماتا

رانی بن کے تخت بٹھا دیں   گھر اپنے دا راج توں پا دیں
شرف ملے تینوں خوشی مناویں   سُکھ دیوے تینوں داتا
تیری جے پنجابی ماتا

ظالم اکھیاں

گھائل مینوں کر گیاں اکھیاں
بازی عقل دی ہر گیاں اکھیاں

دل نوں لگی شکل پیاری اکھیاں دے گل تے پھر گئی آری
موت کسے دی مر گیاں اکھیاں
گھائل مینوں کر گیتاں اکھتاں

پیڑ ہجر دی اُٹھ کھلوتی کیر کیر کے نازک موتی

جھولی میری بھر گیّاں اکھیّاں
گھائل مینوں کر گیّاں اکھیّاں

ندی وچھوڑے دی ٹھاٹھاں مارے   دِس دے نے پئے دُور کنارے
دیکھکے کانگاں ڈر گیّاں اکھیّاں
گھائل مینوں کر گیّاں اکھیّاں

پہلے ہے سن بڑیاں رویاں   تڑف تڑف ہُن ٹھنڈیاں ہویاں
دُکھ ہجر دا جر گیّاں اکھیّاں
گھائل مینوں کر گیّاں اکھیّاں

سُتّے دَرْدَ

ہے میری دُعا ایہہ میرے ربّا
مینوں حسن چوانیاں لاوندا رہے
لا لا کے چوبنڑاں ہجر دیاں
میرے سُتڑے درد جگاوندا رہے
پتہ پچھدا پھراں اودھا گلی گلی
ہائے نام لکھا کے ہتھ دی تلی
مینوں میری جوانی روندی پھرے
مینوں میرا وحش ہسا وندا رہوے
کسے رُٹھڑے دل دی پریت ہوواں
کسے ڈھٹڑے دی پرتیت ہوواں
اِک درد وا بجھیا گیت ہوواں
مینوں سارا زمانہ گاوندا رہے

زُلف

عِشق والی گل نہ چھپائی جاندی اے
لگے چھتے، اوتھوں نہ بجھائی جاندی اے
پہلوں بنے منصور ہوئے عِشق اندر چور
پھر سُولی اُتے دِیدار ہی پائی جاندی اے
عِشق والی گل نہ چھپائی جاندی اے
رکھے تلی اُتے ہر جاوے کنگھی دا نگوں چیر
پھیر زُلف محبوب دی واہی جاندی اے
عِشق والی گل نہ . . . .
شیریں شیریں دے سُخن جد دِل موہ لیندے مَن

ندی اودول، منتجوں دی چلائی جاندی اے
عشق والی گل
. . . .
کراں کیویں میں بیان میری ٹردی اے زبان
گل عشق والی، شرق نہ سُنائی جاندی اے
عشق والی اگ نہ بجھائی جاندی اے

سیاپے

اِنہاں نیناں نے پائے سیاپے نے
نازک جندڑی کٹنگ دُکھاں دے
پھُلاں نال چھوڑے چھاپے نے
اِنہاں نیناں
چین دِتا تے لئے لیا رونال،
اِنہاں ونج کیتے ایہہ آپے نے
انہاں نیناں
ہجر اندر اِنج بنّے۔ بند کھڑکے
جیئوں کھڑ کھڑ کر دے پاپے نے
اِنہاں نیناں
شرف جیہدے لئی اساں عمر گنوائی
اوہنوں قدر نہ ساڈے جاپے نے
اِنہاں نیناں نے پائے سیاپے نے

چوٹاں

چوٹاں تیرے عشق دیاں سہیتاں
گلاں دل دیاں دل وچہ رہیاں
تکھے نیناں دے تیر چلا کے توں
مینوں زلفاں دے کنڈل پا کے توں
میری سدھ بدھ ہوش گوا کے توں
میریاں خبراں نہ مول توں لیتاں

گلاں دل . . . .

اسی وانگ سدایاں دے ردنے آں

گوہڑا رنگ جوانی دا دھوتے آں
نالے ہنجواں دے ہار پروتے آں
نہ توں سُنیاں تے نہ اساں کہیاں
گلاں دل . . . .

سینے ہجر ہوا تا بلدا اے
سانوں وانگ مچھی دے تلدا اے
ساڈے نیناں دا نیر نہ ٹھلدا اے
ساڈیاں عقلاں اُڈ پُڈ گیاں
گلاں دل دیاں دل وچ رہیاں

چوگ

بُری عِشق دی چوگ نہ پھس پردیسی پنچھیا
جال نہ ٹُٹے جان نہ جاوے
آپ پھسے نوں کون چھڈاوے
ایہہ عمر دا روگ نہ پھس پردیسی پنچھیا
آپے ہسناں آپے روناں
کسے نہ تیرا دردی ہوناں
ہاسے کردے لوگ نہ پھس پردیسی پنچھیا
دُوروں دُوروں دیکھ نظارے
شرف آزاد رہیں توں پیارے
لاویں نہ دِل نوں روگ نہ پھس پردیسی پنچھیا
بُری عِشق دی چوگ

کھوٹیے

مُوہنوں مِٹھتے، دِلاں دِی کھوٹیے
تیرے نال کی بولناں
اللہ کرے ایہہ مر جان کھیڑے
مُڈھ قدیم دے دشمن جیہڑے
تیری نال اوہناں دے جوڑی اے
تیرے نال کی بولناں، مُوہنوں مِٹھیے دلاں دی کھوٹیے
بھولے پن دا جادو ڑا پا کے
مِٹھیاں مِٹھیاں گلاں سُنا کے

دِل اکھّاں وچ لے گیوں چوٹیئے

تیرے نال کی بولناں، مُونہوں مِٹھیئے دِلاں دی کھوٹیئے

لُٹ پُٹ ساتوں، نیؤں نہ نبھایا

نال ساڈے وَدھڑا قہر کمایا

دغے بازنی دِلال دی چھوٹیئے

تیرے نال کی بولناں، مونہوں مِٹھیئے دلاں دی کھوٹیئے

کدی توں دیویں رانجھے نوں لارے

کدی بنادیں توں کھیڑے پیارے

تیرا پتہ نہیں لگدا ہے اوٹیئے

تیرے نال کی بولناں

مُونہوں مِٹھیئے ، دِلاں دی کھوٹیئے

پردیسی

نہ کرا ایڈے زور دِ لا

مت بنیں عشقدا چور دلا

پردیسی دی اُلفت اندر کی لیتاں ای پھسکے

گھٹ آئے اے لہندے دلوں تُرجاوے گی دَسکے

نچ نہ بن کے مور دِ لا

مت بنیں عشقدا چور دِ لا

نہ کرا ایڈے زور دِ لا

ہنجوں تے پردیسی دووین رو کیاں مول نہ رُکدے

گڈی اُدھ اسمان چڑھا کے وِچ ل ڈوراں ٹکدے

اَیڈے ہون کٹھور دِلا
مَنت نہیں عشقدا چھڈ دِلا
نہ کر ایڈے زور دِلا
دل پردیسی نال نہ لائیے سوئنے دا لکھ ہووے
یاد وطن جد آوے اوہنوں کمراں کس کھلووے
لکھ مچائیے شور دِلا
نہ کر ایڈے زور دِلا

اَیڈّے ہوں کٹھور دِلا
مَنت نہیں عشقدا چور دِلا
نہ کرا یڈّے زور دِلا

دِل پردیسی نال نہ لاییئے سونے دا لکھ ہووے
یاد وطن جدآوے اوہنوں کمراں کس کھلووے
لکھ مچاییئے شور دِلا
نہ کرا یڈّے زور دِلا

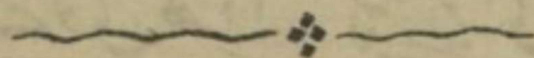
بے وفائیاں

یاد آئیاں بے وفائیاں اج فیر کسے دیاں
زخم پرانے اگر آئے نیناں نے دریا وگائے
رو رو پاوے، دل دہائیاں اج فیر کسے دیاں
یاد آئیاں بے وفائیاں اج فیر کسے دیاں
چھاپاں، چھٹیاں تے تصویراں حسن خزانے عشق جگیراں
چھم چھم سکینے نال لگائیاں آج فیر کسے دیاں
یاد آئیاں بے وفائیاں اج فیر کسے دیاں
چن دیاں لو آں چمکن تارے رل مل بہناں ندی کنارے

جھوٹھیاں قسماں چیتے آئیاں   اج فیر کسے دِیاں
یاد آئیاں بے وفائیاں اج فیر کسے دیاں

گل گل اُتے اوہدے رُوے   دگنے ساڈے ہنجوں کوسے
لاون چھبکاں بے پرواہیاں   اج فیر کسے دیاں
یاد آیاں بے وفائیاں اج فیر کسے دیاں

عِشق نویں ہر ساز وجایا   بجھیا کو لا آن بھخایا
سُتیاں پیڑاں شرف جگایا   اج فیر کسے دیاں
یا د آئیاں بے وفائیاں اُج فیر کسے دیاں

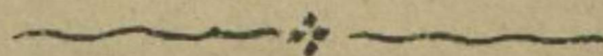
زلف کنڈل

میرا زلف کنڈل وچ پھس گیا دل
جا کے پریم نگر وچ وس گیا دل

عشق تیرے وچ ہویا دیوانہ   حال میرے تے رووے زمانہ
مینوں روندے نوں ویکھ کے ہس گیا دل
میرا زلف کنڈل وچ پھس گیا دل

غیر ہووے یا ہووے کوئی گھر دا   پیڑ پرائی کوئی نہیں مردا
مینوں ویکھ دکھاں وچ نس گیا دل
میرا زلف کنڈل وچ پھس گیا دل

تھک تھک بہہ گئے نین وچارے   کتھے ڈھونڈاں ہن شرف پیارے
مینوں پتہ ٹکاناں نہ دس گیا دل
میرا زلف کنڈل وچ پھس گیا دل

صبر

یار ہون گے ہلن گے آپے
دِلاں نوں ٹکانے رکھئے

گھٹ قہر دا پہلوں ہے لگدا
پیالہ زہر دا پہلوں ہے لگدا
پچھوں فائدہ صبر دا جاپے
دِلاں نوں ٹکانے رکھئے
یار ہون گے ہلن گے آپے
وانگ سدائیاں دے رہناں ایں نالے

نالے شہرت بد نامی والے
پیا مگر چھوڑیں چھاپے
دِلاں نوں ٹکانے رکھئے

دُکھاں دے پچھوں سُکھ ہے مِلدا
بعد خزاں دے باغ ہے کِھلدا
پئے کہن دُکھاں دے پاپے
دِلاں نوں ٹکانے رکھیئے

جے کر سُکھ وِچ توں ہے رہناں
شرف پیارے مَن لے کہناں ل
تینوں پئے سمجھاون ماپے
دِلاں نوں ٹکانے رکھیئے
یار ہون گے مِلن گے آپے

ساڈے نین

ساڈے نین وچھوڑے وچ روندے رہے
کتنی زلفاں وچ موتی پروندے رہے
بدلی حسناں دی وس کے چلی بھی گئی
ساڈے نیناں دے چھپڑ چوندے رہے
سڑے سینے نوں ٹھنڈاں پچاون لئی
اوہدی کنڈھ دی چھاویں کھلوندے رہے
ایہویں چسکا حسن دا نہیں سانوں پیا
ساڈے ہٹی بھی سوہنے نے گوندے رہے
گوہڑی رنگن عشق دی نہ دلتوں گئی

پا پا ہنجواں دے پانی بھی دھوندے رہے
بے اُمیدی اُمنگاں نوُں کوہندی رہی
سوہنیں ریتاں دے اندر سموندے رہے
اوڑک ہنجوں اوہ بن بن کے اکھتوں وگے
جیہڑے ہوکے سال مر کے لکوندے رہے
پلکاں اوہدیاں دے تکھے تکھے ہیرے
میرے نیناں چ نشتر کھبوندے رہے
پھلی پیلی نہ آساں دی شرف کدی
رو رو نیناں دی جوگ بھی جوندے رہے

درداں دی دُنیا

میرے درداں دی دُنیا وسایا کرو
میرے حال تے مینوں رو آیا کرو

گل گل اُتے سوختاں لاندے رہو
دیو طعنے تے نالے ستاندے رہو
مینوں جھڑکاں دے نشتر بھی لایا کرو
میرے درداں دی دُنیا وسایا کرو
پہلوں سُرمے دی دھاری بناؤ تُسی

پچھوں نیناں دے خنجر چلاؤ تسی
پھیر زخماں تے لُون بھی پایا کرو
میرے درداں دی دُنیا وسایا کرو

جے حسیناں دا بنناں ایں تاج تساں
جے عشق تے کرناں ایں راج تساں
میرے خُون دی مہندی لگایا کرو
میرے درداں دی دُنیا وسایا کرو

مینوں تڑفن دے اندر جو آوے مزہ
میری زندگی اوہو ودھاوے مزہ
مینوں روز تسی تڑفایا کرو،
میرے درداں دی دُنیا وسایا کرو

دِل حسرت دا غنچہ کھلدا رہے
مینوں اِہدے وچوں کجھ ملدا رہے
مینوں میری کہانی سُنایا کرو
میرے درداں دی دُنیا وسایا کرو

وچھوڑا

ویلناں وچھوڑے دا کپاہ وانگوں ویل دا
ہائے ربّا سجناں نوں چیتی کیوں نہیں میل دا
آنکھے تیال اوہدا ٹھوکراں نہ کھاوے پیا
راتیں میں جگایا دیوا ہنجوآں دے تیل دا
جھڑی مہربانیاں دی جگ تے توں لا بھاویں
کلی نوں تے چاہیدا اے قطرہ تریل دا
لمے لمے کیس تیرے لک نوں پئے چُمدے
ناگ میرے سینے اُتّے دنے راتیں ہیل دا
بھرے پُور کنڈھے تے شرف اوہدے لگدے
جیہڑا رب آسرے تے بیڑیاں نوں ٹھیل دا

غم دی بیتی

بیتی غم دی سُنا۔ لاں تے چلا جائیں توں سجناں
پھٹ دل دے وکھا۔ لاں تے چلا جائیں توں سجناں

لایا رب نے سبب آیوں کول میرے
تیرے روسے منا۔ لاں تے چلا جائیں توں سجناں
لتھا دید دا چار اجے تیک نہیں
تریہہ دل دی مٹا۔ لاں تے چلا جائیں توں سجناں
تارے چھپ گئے نے سب شمع بجھن لگی
میں بھی ہوش گوا۔ لاں تے چلا جائیں توں سجناں
شرف ایہہ نشانی رہے کول میرے
تینوں دل چ بٹھا۔ لاں تے چلا جائیں توں سجناں
بیتی غم دی سُنا۔ لاں تے چلا جائیں توں سجناں

محبّت دے چسکے

اسی روندے رہے اوہ ہس دا رہیا
پھُل کھڑدے رہے مینہہ وس دا رہیا

بھادیں پر دے بھی باری دے چُکے رہے
تاں بھی نین دیدار توں سُکے رہے
بوُہے میری مراد دے ڈھکے رہے
آپویں متھا دہلیز تے گھس دا رہیا
اسی روندے رہے اوہ ہس دا رہیا

لیا جا منصور نوں دار وچوں
ڈٹھا سرمد نے تیغ دی دھار وچوں
ابراہیمؑ نے ویکھیا نار وچوں
سانوں شہ رگ دے نیڑے اوہ دس دا رہیا
اسی روندے رہے اوہ ہس دا رہیا

رہی رت دے عذاباں نوں جھنڈی پھڑی
کدی زلفاں دی سپنی من تے لڑی
کدی دنداں دی بجلی چ عقل سڑی
کدی خال کلیجے چ دھس دا رہیا
اسی روندے رہے اوہ ہس دا رہیا

کدی دار رقیباں دے گھر اوہ گیا
سانوں لارے ہمیشہ اوہ لاندا رہیا
کدی رب سببی جے دل بھی پیا

ساتھوں پلّے چھڈا کے اوہ نس دا رہیا
اسی روندے رہے اوہ ہس دا رہیا

پا پا واسطے بھی دل نوں موڑدے رہے
اینہوں چسکے محبت دے بوڑدے رہے
پتیاں پچھاہیاں بھی اہد باں توڑدے رہے
پر اوہ جا جا کے زلفاں وچ پھسدا رہیا
اسی روندے رہے اوہ ہس دا رہیا

سانوں جلوہ نہ اوہنے وکھایا کدی
کدی کرم جے اوہنے کمایا کدی
پردہ مکھڑے توں اوہنے جے چایا کدی
سگوں ہوش شرف دا اوہ کھس دا رہیا
اسی روندے رہے اوہ ہسدا رہیا

دُکھڑا

دُکھ تینوں نہیوں دَسناں
تیرے ساہمنے بیٹھ کے روناں

رو رو اکھیاں دا خُون ہے چوناں
دُکھ تینوں نہیوں دسناں

لیک اساڈے دِل دے اُتے ایسی ہے توں پائی
جتھے بھی ہُن صورت تیری سانوں نظری آئی
نال تیرے کوئی گل نہیں کرنی

ہجر مصیبت تیری جرنی
دِل وِچ تیری مورت دھرنی
اُنج مُکھڑا موڑ کھلونا
تے دُکھ تینوں ہنیوں دسناں

غیراں نال مُحبّت تیری ساتوں دِلوں بھُلایا
دِل ساڈے نے ساتوں آکے ہُن اِہ سبق پڑھایا
دُکھاں گے ہُن در دِچھپا کے
اَن اَکھ دِی سُوئی بنا کے
دھاگا وِچ صبر دا پا کے
ہنجُوآں دا ہار پرونا
تے دُکھ تینوں ہنیوں دسناں

گھڑا

(بطرز مرزا)

مریں اڈیاں کو چن والیا میرے اٹھے چھل نہ گھا
سن چوڑے والی بانہہ دا تینوں دیواں حال سنا
پہلوں پیہیاں گھمیار نے میری دتی خاک اڈا
کر کر بیرے بیرے اوس نے لیا پورے دے وچ پا
پا پانی گھانی کر لئی مینوں سٹیا وطنوں دور
پیریں پتے نوں لتاں ماریاں میریاں کیتیاں ہڈیاں چور

گو مٹی چک بٹھالیا اس کیتا ظلم کمال

دے چکر چک نصیب نے   میری کیتی جان بےحال
کجھ چکر دتے چک نے   کجھ پانی سٹیا گال
پچھوں تھتھوا اچڑ پھڑ قہر دا   میرے کیتے پاسے لال
مینوں وچھیے پایا سکنے میرے سکے اُلھے پھٹ
میں ڈردا موہوں نہ بولیا ورڑ وٹ زمانہ کٹ

میری گل سکا کے اوہنے   دتا آوی وچ چڑھا
مینوں چنہ ہجر دی چاڑھ کے   دتے لنبو او ہنے لا
میں رو رو چیکاں ماریاں   میری کسے نہ سنی کہا
پر پچھوں پکا ہو گیا   میں ایڈے دکھ اُٹھا
میرے مکھ تے چڑھیاں لالیاں لگے پرکھن سوہنے نین
ایہہ باہواں چوڑے والیاں اکو ہیں گل وچہ شرفؔ پین

مستی

دِکھا کے نَین متوالے چڑھائی ایسی مستی توں
حُسن دے ڈاکو آ لُٹی میرے دِل والی بستی توں

بُت کافر نے پُچھ مینتھوں اِہ گجھے حال سینے دے
تیری تصویر کیوں رکھاں میں ہر دم نال سینے دے
جے سچ پچھیں تاں اِہ مینوں سکھائی بُت پرستی توں
دکھا کے نین متوالے چڑھائی ایسی مستی توں

میرے پر توڑ کے ظالم ظلم جیہا دکیتا ای

طریقہ قید دا ہائے نواں ایجاد کیتا ای
نہ جا سکاں نہ رہ سکاں اِہ کیتی زبردستی توں
دکھا کے نین متوالے چڑھائی ایسی مستی توں

صراحی جام دی کوئی رہوے نہ گفتگو باقی
نہ جوش ہووے نہ ہوش ہووے نہ میں ہوواں نہ تو ساقی
پلا دے جام اک ایسا مٹا دے میری ہستی توں
دکھا دے نین متوالے چڑھائی ایسی مستی توں

لیا سی ٹل دوزخ تاں شرف لکھاں گناہ کر کے
مگر جنت رچ جا وڑیا میں اوہدا کلمہ اک پڑھ کے
خداوندا جہنم توں تاں جنت وِچ مستی توں
دکھا کے نین متوالے چڑھائی ایسی مستی توں
حسن دے ڈاکو آ لٹی میرے دل والی بستی توں

ساڈی دُنیا

ہس ہس کے درسن دکھا جاویں سجناں
ساڈی بھی دُنیاں وسا جاویں سجناں
سمجھ سوچ چلیں ، زمانہ بُرا اِ ای
دھوکھا نہ غیراں دا کھا جاویں سجناں

نہ رولیں قبر اُتے ہنجوآں دے ہیرے
توُں مُڑھکے دے موتی لُٹا جاویں سجناں
نہ سُورج تے چن دی نظر لگے تینوں
توُں شفقے دے پردے چ آ جاویں سجناں

اُہدے پان کھا کے میرے نال ہسیں
تے دُوتی نوں لگاں لگا جاویں سجناں
ملے تینوں چھُٹی جے غیراں دے دُلوّں
تُرت دے اُلاہمے دی لاہ جاویں سجناں

رمزاں

اِنہاں سوہنیاں رانجھیاں ہیراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے
اِنہاں شوخ سُندر تصویراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے

کِتے سُولی پئے چڑھاندے نے
کِتے پُٹھی کھل لہاندے نے
تیرے رُخ دیاں تیغاں تیراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے

کِتے شاہی تخت سجاندے نے
کِتے بھوں تے ڈیرے لاندے نے
تیرے در دیاں یار فقیراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے
اِنہاں شوخ سُندر تصویراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے

کِتے ہتھ لکیراں پایاں نے
کِتے متھے سطراں واہیاں نے
تیری قلم دیاں تحریراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے
اِنہاں شوخ سُندر تصویراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے

کِتے نین دے عین بنائے نی

کِتے زُلفاں لام سجائے نی
تیرے حُسن دیاں تفسیراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے
اِنہاں شوخ سُندر تصویراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے

کر یاد گناہ پئے رونے آں
نالے شرم دے نامے نوں دھونے آں
ساڈی اکھیوں وگ دیاں نیراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی جانے
اِنہاں شوخ سُندر تصویراں نوں
کوئی کی سمجھے کوئی کی جانے

حُسن دا خُمار

جدوں اوہ جھُوم جھُوم کے دِلدار آگیا
سَب نوں بغیر پین دے خمار آگیا

اُلٹی صراحی، چُورسی پیمانہ ہوگیا
روئی شمع، خاموش سی پروانہ ہوگیا
ساقی بھی دیکھ دیکھ کے دیوانہ ہو گیا
کعبہ بھی اوس ویلے سی میخانہ ہوگیا
جدوں اوہ جھُوم جھُوم کے دِلدار آگیا

سَب نُوں بغیر پین دے خمار آ گیا

کھڑ کھڑ کے سارے باغ نے رنگتاں وِکھالیاں
جُھک جُھک کے نین غنچیاں دے چُپّے ڈالیاں
چڑھیاں پھُلاں دے مُکھڑے تے آ کے لالیاں
نرگس نے اکھیاں کھولیاں اودوں متوالیاں
جدوں اوہ جھُوم جھُوم کے دِلدار آ گیا
سَب نُوں بغیر پین دے خمار آ گیا

سُتے ہوئے دلدار نُوں اِک دن جگایا سی
نیندر، جوانی، حُسن نے نشہ چڑھایا سی
ساقی مَیخانہ نال لے کے سارا آیا سی
ہوش و حواس دوستاں اودوں بھلایا سی
جدوں اوہ جھُوم جھُوم کے دِلدار آ گیا
سَب نُوں بغیر پین دے خمار آ گیا

اوہ آیا نیناں دا لڑا اِک شور پے گیا
ڈاکو حسن دا پگڑنا ہے لُٹ کے لَے گیا
کوئی ہسی نعرے ماردا کوئی چُپ رِہ گیا
میں بھی بے ہوش ہو کے اودوں تھرف ڈھے گیا

جدوں اوہ جھوم جھوم کے دلدار آگیا
سب نوں بغیر پین دے خمار آگیا

عاشقی

عاشقی وچ پیر پاکے پھیر کا ہنوں سنگئے
جند یار دے دیدار لئی سولی اُتے ٹنگئے

کہندی ایہہ ہیر رانجھنے نوں گھتی گھول رانجھناں
کن پاٹے جدوں تیرے میرے ڈھول رانجھناں
کی پیڑ تینوں ہوئی نہیں سی بھیت کھول رانجھناں
اگوں ایہہ کہندا ہیر تائیں سخن بول رانجھناں
کھوپری دے پیالے خیر سوہنیاں توں منگئے

جنڈ یار دے دیدار لئی سولی اُتے ٹنگئے

سسّی نے کہیا پُنناں میرے دِل ہے ہیرا اُڈ و لیا
توُں تخت اُتّے بہناں سی شہزا دیا پھُڑ لیا
دھو ویں گا دھونے دھوبیاں دے دس کیکر ھو لیا
ہس کے ایہہ پیاری سسّڑی نُوں خان پُنوں بولیا
پریم والے رنگ اندر تن من رنگئے
جنڈ یار دے دِیدار لئی سُولی اُتے ٹنگئے

سوہنی نے پٹ ویکھ جد دل آہ دا نعرہ ماریا
کہندی اوہ مہینوالنوُں دس مینوں پیاریا
کیوں توُں دُکھ پٹ دا سی جنڈ نے سہاریا
سوہنی توُں مہینوال نے ایہہ ہس کے پکاریا
سیس دھر تلی گلی پریم والی لنگھئے
جنڈ یار دے دِیدار لئی سُولی اُتے ٹنگئے

فرہاد سندی لاش ویکھ شیریں کرن لائی ایہہ
شیریں نہر پر بتاں چوں کیکر توں وگائی ایہہ
تیشہ مار جند کیکوں اپنی گوائی ایہہ
فرہاد والی لاش چوں آواز شرف آئی ایہہ

مہندی لا کے رت ، ہتھ سوہنیاں دے رنگگے
جند یار دے دیدار لئی سولی اُتے ٹنگگے
عاشقی وچ پیر پا کے پھیر کا ہتوں سنگگے

ترچھی نِگہ

ترچھی نِگہ دا میرے تے ہے وار کر گیا
سِینے میرے نوں چھاننی دِلدار کر گیا

اُس شوخ دیدہ باز نے اِنج دِل نوں موہ لیا
مُونہہ توں نقاب چُکیا زُلفاں نوں کھولیا
ڈِٹھا جو مینوں اوس نے باری نوں ڈھو لیا
دِل نوں پکڑ کے اوس ویلے میں ایہہ بولیا

ترچھی نگہ دا میرے تے ہے وار کر گیا
سینے میرے نوں چھاننی دلدار کر گیا

چندری شمع توں ہے جدوں پروانہ وار دا
پی، پی، دے جدوں ہے پپیہا تیر مار دا
بلبل توں جدوں سُول ہووے ہجر یار دا
رو رو کے میں بھی اوس ویلے ہاں پکار دا
سینے میرے نوں چھاننی دلدار کر گیا
ترچھی نگہ دا میرے تے وار کر گیا

مُلاں مسیتے بانگ ہے جدوں سُنا وندا
پنڈت شوالے سنکھ ہے جدوں وجاوندا
گرجے دا ٹل راہب ہے جدوں ہلا وندا
اودوں ایہہ گیت سوز والا میں ہاں گاوندا
سینے میرے نوں چھاننی دلدار کر گیا

ترچھی نظر دا میرے تے ہے وار کر گیا

شبنم ہے آنسو آپنے جدوں وگاوندی
تارے ہے رات توڑ کے جدوں گنّاوندی
ہے نیلی چادر چن نوں جدوں چھپاوندی
شرق ہے میرے دل نوں اودوں صدا آوندی
سینے میرے نوں چھانی دلدار کر گیا
ترچھی نگہ دا میرے تے ہے وار کر گیا

چور اکھیاں

ویکھ لیاں تساں کسے ہور دیاں اکھیاں
تدے لڈو ہاسیاں دے، بھوردیاں اکھیاں

اج میرے رون تے بھی ہس ہس پئیندیاں نے
تیرے جیہے بے رحم تے کٹھور دیاں اکھیاں
دل میرا لین والے نیویں نگہ کہے تیری
ساہمنیوں کدی ہندیاں نہیں چور دیاں اکھیاں
تاڑی اَنج لگدی اے جانی تیرے مکھڑے تے
وہندیاں نے چن جیوں چکور دیاں اکھیاں
سدا تیرے راہ اُتے لگیاں ای رہندیاں نے
شرف جیہے باورے لٹور دیاں اکھیاں

عشق دی رنگن

جیہڑے عشق دی رنگن وچ رنگے گئے
اوہ آپے بھی چھنگے تے چھنگے گئے

جدوں حسن جوانی نوں ہاسے دتے
دل عاشقاں دے اودوں منگے گئے

تیرے مکھڑے تے زلفاں نوں ڈِٹھا جدوں
دل کیئیاں دے سوہنیاں ڈنگے گئے

سدا دنیا تے شمع دی ہمدردی رہی
کی ہویا جے جانوں پتنگے گئے

وید اُنہاں نے اوہدی خرید لئی
جیہڑے سولی دے سِر اُتے ٹنگے گئے

کی ہیں کفن دے ٹکڑے گناں تے منہاں
شرف آپے بھی ننگے تے ننگے گئے

ہنجوؤں تے ہوکے

بڑی سوہنی سجے دِلدار تینوں
تیرے سُرمے دی ایہہ تلوار تینوں
تیری رِینی نہ مچکوڑے نیرا گجرا
چھلیرے کیوں چُکا یا بھار تینوں
تیرے کنّاں دے وچ ایہہ زُلف کنڈل
سِکھا نہ اگل کوئی دِلدار تینوں
کہوے دُنیا بڑا سوہنا بڑا سوہنا
کھواں جوبن دی ہیں سرکار تینوں
نگہ نیویں توُں کاہنوں پالئیں تک کے
میرے کولوں ہے کاہدی عار تینوں

دید

اَساں تیری دِید باہجوں رَجناں نہیں سجناں
لایاں نے محبتاں تے بھجناں نہیں سجناں

نِمہاں نِمہاں ہسیئے تے بھیت ناہیں دسیئے
بَن کے تریل جانی پھلّاں وِچ وَسیئے
اَیویں پھوکے بدل وانگوں گجناں نہیں سجناں
اساں تیری دید باہجوں رجناں نہیں سجناں

نازاں وِچ پلیاں، لڑکیاں صیاد دیاں
مُتاں کُملا جاون، کلیاں وفا دیاں
ڈنگے نال دوستی نوں کجناں نہیں سجناں
اساں تیری دید باہجوں رجناں نہیں سجناں

خوشی نال بیت جان گھڑیاں بہار دیاں
رل کے وجائیے دووین توڑیاں پیار دیاں
اِک ہتھ کلا کدی وجناں نہیں سجناں
اساں تیری دید باہجوں رجناں نہیں سجناں

جُدائی

چھیتی مِل سجناں
تڑفے دِل سجناں

نِکیاں نِکیاں گلّاں اُتوں   وَدھدے وَدھدے روسے
ٹھنڈے ٹھنڈے ہوکے جانی   ہنجھوں کوسے کوسے
جھلّے پہلاں دُکھ بتھیرے
نہ کر توں ہُن ظلم گھنیرے
پھٹ عشق دے اتھے میرے

نہ تُوں چھل سجناں
چھیتی رل سجناں
تڑفے دل سجناں

بدلی رُت زمانے بدلے   آیاں ہور بہاراں
بُلبل بھورے خوشیاں اندر   گردے پھرن پکاراں
چڑھ ٹیسی دے اُتے کھلیاں
ہس ہس باغاں اندر رلیاں
جھُوم جھُوم کے آکھن کلیاں
کھِل کھِل سجناں
چھیتی رل سجناں
تڑفے دل سجناں

جگی دیوالی نچن ٹھہنے   خوشیاں کرن پیارے
گھنڈ لاہ کے کلیاں ویکھن   ہسدے نے پتے تارے

چنّد لٹّا وے عرشوں چانّدی
ٹھنڈّی وا ہلارے کھانّدی
ندی کہوے ایہہ جانّدی جانّدی
نہ لا ڈھل سجناں
چھیتی رل سجناں
تڑفے دل سجناں

دھار

کجلے دی دھار لا کے۔ اکھیاں نے پھٹیا۔
اکھاں وچ اکھاں پا کے۔ اکھیاں نے پھٹیا،
دیکھ ویکھ بے وفایاں اجے بھی نہیں باز آیاں
آپے ہتھیں زہر چا کے
اکھیاں نے چھٹیا کجلے دی دھار لا کے

دنے راتیں رو رو کے نشتر سارے ہو ہو کے
چھاتی تے چھج پا کے
اکھیاں نے چھٹیا کجلے دی دھار لا کے

بھولیاں تے پیاریاں نے   نکیاں نکیاں آریاں نے
بوٹاں شکھاں والا لاکے
اکھیتاں نے کٹ دتا   کجلے دی دھار لاکے

غوطے کھاواں ہکل تھیواں   نہ میں مویا نہ میں جیواں
شرقا ایسے کھوہ جاکے
اکھیاں نے سٹ دتا   کجلے دی دھار لاکے
اکھیتاں نے پھٹ دتا

شکائتاں!

میرے سجناں اِہ مینوں توں سچ سُنا　　ویلا یاد رہیا یا کہ بھُل اوہ گیا
جدوں تینوں سی میرا پیار تے چاہ　　ویلا یاد رہیا یا کہ بھُل اوہ گیا

گھر جا کے شکائتاں جے لایاں کسے　　میرے طعنے بھی تینوں جے کدی وی ملے
اگوں دیندا اسیں سینے نوں ڈھال بنا　　ویلا یاد رہیا یا کہ بھُل اوہ گیا

مینوں تیرے بناں مینوں میرے بناں　　اِک پلک نہ آوندا سی چین کتے
مچھی وانگ تڑفدے ساں ہو گئے جدا　　ویلا یاد رہیا یا کہ بھُل اوہ گیا

قسم میری محبت دی چکی سی توں   میرے سامنے بیٹھ کے نہر اُتے
جدوں چن تے تارے بنائے گواہ   ویلا یاد رہیا یا کہ بھُل اوہ گیا

بھولے عشق پیار دے پنچھی میرے   تینوں ساری عمر تک چھڈناں نہیں
میرے گلوچ کہندا سیں زُلفاں نوں توں پا   ویلا یاد رہیا یا کہ بھُل اوہ گیا

ساڈی چن چکور دی جوڑی بنی   شالا پھِک نہ پوے ساری عمر کدی
کردا رہندا سیں ہر دم ایہو دُعا   ویلا یاد رہیا یا کہ بھُل اوہ گیا

اج پیار پرانے بھلائے نے توں   نویں شوق دے دیوے جگائے نے توں
کدی ترف بناں نہیں سی چین ذرا
ویلا یاد رہیا یا کہ بھُل اوہ گیا

نیناں دے جادو

سوہنی شکل دِکھا گیا کوئی
جادو دِلنوں پا گیا کوئی

جاندا جاندا کجھ شرما کے
کجھ اکھیاں وِچ اکھیاں پا کے
بانکے تیر چلا گیا کوئی سوہنی شکل دکھا گیا کوئی

آپے اوس محبتاں لایاں
دیکھے نیناں والیاں سایاں

آپے قول بھلا گیا کوئی سوہنی شکل دکھا گیا کوئی

رگ رگ لکڑی وانگوں جلدی
دِلدی اگ نہ کھل کے بلدی
روگ عمر نوں لا گیا کوئی سوہنی شکل دکھا گیا کوئی

وال نچوڑاں قطرے ڈھیندے
پانی نوں پئے چھالے پیندے
ایسی اگ لگا گیا کوئی سوہنی شکل دکھا گیا کوئی

نازک جندڑی۔ غم نے گھیری
دیکھ لوے گا حالت میری
جیکر کدھرے آگیا کوئی سوہنی شکل دکھا گیا کوئی

حسن دی چوپٹ

میرے پیاراں دی مر گئی دُنیا
دھوکھا میرے نال کر گئی دُنیا

حُسن دی چوپٹ نیناں وِچھائی
سمجھ میری نوں چال نہ آئی
پہلے ای داء وِچ ہوش لُٹائی
ہستی میری دی ہر گئی دُنیا میرے پیاراں دِی مر گئی دُنیا
درداں والے ہنجوں میرے اکھیاں جدوں لُٹائے
چگ چگ موتی مٹی نے اوہ سینے وِچ چھپائے

اگ میری نے دھرتی نوں وی۔ چھالے جا کے پائے
لشکر بن کے بلبلیاں دا۔ پانی تے اوہ آئے
ڈبی ہوئی میری تر گئی دنیا   میرے پیاراں دی مر گئی دنیا
عاشق دے، رنگوں پیلڑے   چن چن کے سُکے تیلڑے
ہکیسی بنایا آہلناں   ہتھیں سجایا آہلناں
بجلی چمک کے آ گئی   اوہ اگ اوہنوں لا گئی
ککھیاں پئیں اپنے ویکھدا   ٹاہنی تے رہیا ویکھدا
ویکھ کے شعلے ڈر گئی دنیا   میرے پیاراں دی مر گئی دنیا
سینے وچ سدھراں نے ڈیرا لا لیا
آن آن ہوکیاں نے گھیرا پا لیا
چھم چھم آ جا توں بھی نیناں والیا
تیری خدائیدی بھر گئی دنیا
میرے پیاراں دی مر گئی دنیا

دُکھ

پھس گئی دُکھاں وِچ جان ربّا
میرا کوئی نہیں جگ تے تان ربّا

بُلبل دِل دی چہکی نہ بولی
پر وی نہ نِکلے اکھ وی نہ کھولی
پنجرے چ پے گئی آن ربّا
پھس گئی دُکھاں وِچ جان ربّا

راکھے توں ڈر دی جان لُکاوے

حال دُکھاں دا کِنہوں سُناوے
بند ہے اُہدی زُبان ربّا
پھس گئی دُکھاں وِچ جان ربّا

سوچاں دی اُلجھی جند کیوں چھیڑدی
کیوں اِکواسی روٹی ہرڑ دی
جے میرا بھی ہوندا کوئی مان ربّا
پھس گئی دُکھاں وِچ جان ربّا

ہووے غریباں تے ظلم ودھیرا
شاہ پرکھٹیا دیکھ سکے میرا
رنگا مالی بھی ظلم کمان ربّا
ہائے پھس گئی دُکھاں وِچ جان ربّا

سوگ

ٹگّی موتیاں دی چوگ سجناّں
لگا زندگی نوُں روگ سجناّں

خالی رہ گئے ڈیرے دِسن نہ سجن تیرے کاہنوں پاویں پھیرے
ہاسے کردے لوگ سجناّں
ٹگّی موتیاں دی چوگ سجناں
دِل دا مال لُٹا کے پیار محبت پا کے مار عشق دی کھا کے
کاہنوُں کریں سوگ سجناّں
ٹگّی موتیاں دی چوگ سجناّں
کِسے نہ دردی ہوناں کلّے بہہ کے روناں رو رو مکھڑا دھوناں
بُرا اے وِیوگ سجناں
ٹگّی موتیاں دی چوگ سجناّں

عشق دی جھانجر

مٹکا نّدا وال آ یا
بنا کے جال آ یا

بِنا سُرخی تے مہنّدی
میرا اوہ لال آ یا

نِگہ دِ ی تیغ چمکے
کِسے دا کال آ یا

میرا اوہ چنّد بانکا
چکو ر ی چال آ یا

سبھا دوتی دِی کنجی
بڑا بھوں چال آ یا

نگہ دِی ڈھال بنکے
تیرا ایہہ خال آیا

کتے وِی اوہ نہ لبھا
میں سارے بھال آیا

غریبی ہنجوں دِتے
میرے ہتھ مال آیا

میرے ہنجواں دا ٹولا
چلا ندا کھال آیا

دَگے اکھاں دے جھرنے
جدوں اُبال آیا

عشق بھی سودیا سی
دجاندا تھال آیا

میں چند کوٹھے تے ڈٹھا

خوشی دا سال آیا

سناؤ نی سن کے میری
اوہ دوتی نال آیا

وجائی عشق جھانجر
سوادی حال آیا

گھٹاؤن عمر میری
کتھوں گھڑیال آیا

تیری ہستی دا تینوں
شرف نہ خیال آیا

متابی مکھڑا

تیرے جو کیس کالے نے
توں زہری ناگ پالے نے

اِہدے چالے نرالے نے
گئے گھر عشق گالے نے

جیہڑے تارے نے عرشاں تے
میرے دل دے ایہہ چھالے نے

اِہ چھالے بھی نرالے نے
بھرے پیڑاں دے پیالے نے

تیرے درسن جنہاں کیتے
بڑے اوہ بھاگ والے نے

پچایا عرش تے مینوں
تیرے ساقی پیالے نے

سکھا لا عشق نہیں یارو
بڑے اہدے کسالے نے

نبھانے بول نے اَدکھے
اُنہوں کدڈھنے سکھالے نے

نہیں میں مار دا شیخی
میں کرکے قول پالے نے

دیوالی دیکھ توں بھی
ہیں دل دے داغ بالے نے

تیری مسی چرا لیتی
بڑے دُوتی مکالے نے

مثالی مکھڑا تیرا

گلاُبی ہار ھالے نے

لگے تُو کا جوانی نوں
میرے جس ہوش بالے نے
تیرے ہتھ طور نہیں چنگے
بڑی وار ی خیالے نے

نکی جیہی گل توں اوہنے
بڑے لائے مسالے نے
شرقت میں شعر کی آکھاں
سمندر دے اُچھالے نے

مٹھی مٹھی نیند

تیرے سفنیاں آن چرائی
ماہی مٹھی مٹھی نیند میری
تیرے نیناں نے مار مکائی
ماہی مٹھی مٹھی نیند میری

کدی چن نوں حال سناوے
کدی تاریاں نوں ترلے پاوے
کدی دیوے نوں دیوے ڈہائی

ماہی مٹھی مٹھی نیند میری
توں اکھتاں دا جادو پایا
توں چین آرام بھلایا
توں ایں سجنا کتے اڈائی
ماہی مٹھی مٹھی نیند میری
میں بھی سیج سکھاں دی ماناں
ترلے پاواں تینوں
اکو رات ہزاری دیدے
بے دردا توں مینوں
کاہنوں زلفاں وچ بنھ بٹھائی
ماہی مٹھی مٹھی نیند میری
میں سوندی ساں سیج سجاکے
ماہی نوں سینے لاکے
خیرے شرف اوہ کتھے گوائی
ماہی مٹھی مٹھی نیند میری

چینبچل ہارا

ہائے کہنوں سُناواں میں حال ربّا
جیہڑی عشق نے کیتی میرے نال ربّا

رسّتوں کی لا یا اَے لئی خواری
ہجر اوہدے وِچ کر کر زاری
دیدے بھی لئے نے گال ربّا
ہائے کِنہنوں سُناواں میں حال ربّا
سینہ ہے سڑ داسی نہ کر دا

عشق جیہدے وِچ رہندا مردا
اوہنوں نہیں میرا خیال ربّا
ہائے کہنوں سُناواں میں حال ربّا

شوخ پیارا چینچل ھارا
بجلی وانگوں پا چمکارا
چھپ گیا مکھڑا وکھال ربّا
ہائے کہنوں سُناواں میں حال ربّا

شرف تیرے دروازے آیا
نام تیرے دا واسطہ پایا
بخش دے اوہدا وصال ربّا
ہائے کہنوں سُناواں میں حال ربّا

جوانی دا بُوٹا

جدوں دا تیرے اُتّے دِل آ گیا اے
جوانی نوں اودوں دا غم کھا گیا اے
اُڈیکاں دے چسکے نے اکھیاں نوں پے گئے
جوانی نوں جیوّن دا دَل آ گیا اے
پھلی نہ اُمیداں دی ٹہنی کوئی میری
جوانی دا بُوٹا بھی کُملا گیا اے
دِکھا کے اوہ زُلفاں دے کُنڈل پیارے
پوا اڑا عشق دا لاگل پا گیا اے

لگا کے میرے سینے بندی دی گولی
کبوتر دے وانگوں اوہ تڑفا گیا اے

میں دلدا لہو آیویں پیندا نہیں رہندا
کسے دا کلیجے نوں غم کھا گیا اے

تکے ہار پھلاں دے کھسّے سویرے
چھپا لیتا مکھڑا تے شرما گیا اے

نکی نکی ہسنی توں صدقے میں جاواں
بڑے بھیت الفت دے سمجھا گیا اے

رقیباں دے کوٹھے تے چڑھ کے اوہ سوہنا
میرے دل دی دِلّی شرف ڈھا گیا

بیقدری

ہجر تیرے وچ رو رو میرے
دیدے ہو گئے چھانیاں
قدراں والے قدراں جانن
توں کی قدراں جانیاں

سولی وانگوں سیج ڈراوے
تیراں وانگوں تارے نے
اگ لگا دن تیرے باجھوں
چناں راتاں چانیاں

رگ کلیجے بھریا جاوے
یاد پین جد مینوں اوہ
بہکے ندی کنارے دوہاں
رل مل موجاں مانیاں

اُڈ جاون گے پنچھی تیرے   اِکدن جوبن والے اِہ
ڈھلی جوانی یاد کریں گا   ہس ہس ہکاں تانیاں

سسّی واںگوں ریہے رون   بیٹھی کھوجاں اُتے میں
سنّے کچّا وے لنگھ گیاں نے   پُھلّاں والیاں ساہنیاں

شرف نصیباں اندر ایہہ بھی   بُرے زمانے آونے سن
شان اللہ دی ساڈیاں شکلاں
نہیں سن تساں پچھانیاں

مُراداں دے موتی

جدوں آون گے دُنیاں تے حَبیبو دِن بھلے میرے
رُسّے سجن بھی آ آ کے   مِلن گے خود گلے میرے

نَبھنوّ پلّے نی سڑ گیتو   نہ ڈیکھو میرے ہنجھوّاں نوں
کیئاں آساں دی گودی وِچ   اِہ موتی نے پلے میرے

پھُلے نے چھالے تلیاں دے   زخم سینے دے اُچڑے نے
خدا رکھے بہار آئی   بغیچے سب پھلے میرے

ہنے گیسو اودوں کِرناں   تے دُھپّاں آگیاں پیرتے
جدوں سُورج جوانی دے   چڑھے ہوئے ڈھلے میرے

سجن سجکے مِلے راتیں   چمک پئے داغ مُڑ دل دے
اوہدی تِیلی جدوں ویکھی   بُجھے دیوے بلے میرے

کراں کی چین نہ آوے   عقل بھی بیٹھی روندی اے
تیرے والاں دے چھلیاں نے   صبر سارے چھلے میرے

شرف جاکے مراں کِتھے   کِہڑی درگاہ ہے جاگوکاں
بڑا اُچا عرش مَتھوں
سخت دھرتی تلے میرے

پِپیہا

میں دُکھیاری جنم دی میرے لیکھ نہ لکھیا سُکھ
ڈر دی چھاں نہ مان دی متاں سُٹ نہ جاوے رُکھ

پی پی دی بولی نہ بول وے
ہائے پاپی پپیہا
پیا نہیں میرا کول وے
ہائے پاپی پپیہا

پی پی دی جہڑی پکار توں پائی
سینے میرے وچ اگ ہے لائی
دتے زخم پرانے کھول وے
ہائے پاپی پپیہا

بہتا ستایا وے جے کر توں مینوں
پتر اک آہ دا ماراں گی تینوں
سٹاں گی دھرتی رول وے
ہائے پاپی پپیہا

دوہرا

میں دکھیاری جنم دی میرے لیکھ نہ لکھیا سکھ
ڈر دی چھاں نہ ماں دی متاں ہٹ نہ جاوے دکھ
پی پی دی بولی نہ بول وے
ہائے پاپی پپیہا

سلہ دوہرا کسے دوجے شاعر دا اے

جے گھر ہُندا ماہی میرا
شگن مناوندی سَو سَو تیرا
تیرے لگدے مِٹھڑے بول وے
ہائے پاپی پپیہا
پی پی دی بولی بول وے

رو رو کے ساری برکھا لنگھائی
شرقتِ ماہی نہ شکل دِکھائی
دسّاں دُکھڑے میں کِس نوں پھول وے
ہائے پاپی پپیہا
پی پی دی بولی بول وے

میرا کہنا

سُن لو لوکو میرا کہنا
پریت نہ کرنی دُکھ نہ سہنا

خیر ہندی میں کدی نہ پھڑدی   نازک جندڑی کاہنوں سڑدی
میں بھی ساں عشق ٹٹھنا
سن لو لوکو میرا کہنا

حُسن جوانی خاک رُلائے   ہار ہنجوآں دے گل وِچ پائے
دے گیا سوہنا، سوگ دا گہنا
سُن لوؤ لوکو میرا کہنا

نال کسے دے اُلفت لاوی   چین گنوائیاں نیند گواوی
ہوکے بھرنے اُٹھ اُٹھ بہنا
سُن لو لوکو میرا کہنا

شرف دُکھاں دے ساگر ترنے   ہس ہس جگدے طعنے جرنے
سڑدیاں رہناں کڑھدیاں رہناں
سُن لو لوکو میرا کہنا

عشق دے چور

مینوں پے گئے عشق دے چور سیئو میں کی نی کراں
پئی رو رو مچاواں شور سیئو میں کی نی کراں

اکھیاں لگا کے نشر میں ہوئی
سوہری تے پیکے نہ ملدی ڈھوئی
میں سوچی سی دل وچ ہور گل کوئی
ہوئی اے ہور دی ہور سیئو میں کی نی کراں
مینوں پے گئے عشق دے چور سیئو میں کی نی کراں

چھڈ بے دوسی نوں ٹر گیا جانی
پَلے ہیں پھڑ دی رہگئی نشانی
گڈی چڑھی سی اوڈھ اسمانی
ٹٹ گئی وچوں ڈور سیّو میں کی نی کراں

منّے نہ ماہی میں جیکر مناواں
سمجھے نہ دل میرا جے سمجھاواں
دس شرفؔ ہن کدھر جاواں
چلدا نہیں کجھ زور سیّو میں کی نی کراں
مینوں پے گئے عشق دے چور سیّو میں کی نی کراں

میرا ڈھول

بھاویں جان تے بھاویں نہ جان وے

میرا ڈھول جوانیاں مان وے

پانی بھریندیاں رو رہی ہیں رو رو کملی ہوئی

توں مڑ گیوں کر کے گمان وے

میرا ڈھول جوانیاں مان وے

میرا ڈھول مسافر رات دا توں کتناں کھورا ایں چت دا

کدی کردا نہیں ساڈھیاں دھیان وے

میرا ڈھول جوانیاں مان وے

تیرے ہتھیں کبوتر پیارا وے   سانوں وے گیوں جھوٹھا لارا وے
آپ ٹر گیوں توں ملتان وے
میرا ڈھول جوانیاں مان وے

گل شرت پیار دی کریئے   آ جا حسن ندی وچ تریئے
توں ساڈی جوانی دا ہان وے
میرا ڈھول جوانیاں مان وے

اکھاں دا فرش

اکھیاں دا فرش نیاواں جنہیں راہیں آویں سجناں
میں جھنڈڑی گھول گھماواں جنہیں راہیں آویں سجناں

نقش قدم جتھے ہوون تیرے کجے ڈانگوں لواں گرد پھیرے
خاک اونہاں دی اکھیں لاواں جنہیں راہیں آویں سجناں
اکھیاں دا فرش نیاواں

پلکاں دی بہو کر گلیاں ہونجاں جوڑے نیر میں زلفاں تھیں پونجاں

ہنجواں دے موتی لٹاواں، جنہیں راہیں آوین سجناں
اکھیاں دا فرش بناواں

عشق تیرے وچ ماہی پیارے چھڈ کے رنگلے محل منارے
وانگ زلیخاں جوگی پاواں جنہیں راہیں آوین سجناں
اکھیاں دا فرش بناواں

تن دا طنبورا رنگلا بنا کے ناڑاں جسم دیاں تاراں سجا کے
گیت تیرے میں گاواں جنہیں راہیں آوین سجناں
اکھیاں دا فرش بناواں

باغ بغیچے لاواں نیارے بدلی بن کے شرف پیارے
ہنجھیں کراں تینوں چھاواں جنہیں راہیں آوین سجناں
اکھیاں دا فرش بناواں

دلبر

کاگ اُڈاواں آونییاں پاواں تینوں پچی آڈیکاں
ہجر تیرے وچ شرت پیارے نکلن پییاں چیکاں

دلبر یار آجا روندی ہساں میں

پکھے وی جھولاں ل - شربت وی گھولاں ل
تینوں بھراں مٹھیاں - تیاں جھساں ل میں
دلبر یار آجا روندی ہساں میں

جو جو شریکاں لایاں تے لیکاں
کھول حال سارا تینوں دساں ہیں
دلبر یار آجا روندی ہساں ہیں

رل مل سیاں کتاں نال گیاں
توں بھی شرف آجا اجڑی دساں ہیں
دلبر یار آجا
روندی ہساں ہیں

اُلٹی چال

پریم دی اُلٹی چال سکھی نی
کھیڈ نہ ایہدے نال سکھی نی

جام خوشی دے پیوے کوئی
پھُٹ ڈِلے دے سیوے کوئی
کِسے دا منڈڑا حال سکھی نی
کھیڈ نہ ایہدے نال سکھی نی

کوئی عطر پھلیل لگاوندا اے
کوئی ہار پھلاں دے پاوندا اے
کِسے دے گھُنڈڑے وال سکھی نی
کھیڈ نہ اہدے نال سکھی نی

ایہہ انوکھا جال سکھی نی
کھیڈ نہ اہدے نال سکھی نی

گڈّی

گڈّی اُدّھ اسمان چڑھا کے
ڈوراں کٹیّاں ماہی وے

تیرے عشق پڑھایاں پٹیّاں
میں رو رو زلفاں پٹیّاں
آ بنھ زخم تے پٹیاں
گئی پٹیّاں ماہی وے
گڈّی اُدّھ اسمان چڑھا کے ڈوراں کٹیاں ماہی وے

دوہڑا

شوق تیرے دے ماہی میرے وگ وگ ٹبلے آئے
وانگ پتنگ پتنگ پیارے میرے ہوش اڑائے
پیچاں والی زلف تیری نے ایسے پیچ اڑائے
جگ درکارے توں نہ جھلیں شرف کدھر مُن جائے

میرے رتھے بن گئے کھٹیاں
گلاں کردے لوکیں کٹیاں
تیرے عشق وچوں ایہہ کھٹیاں
میں کھٹیاں ماہی وے
گڈی اُدھ اسمان چڑھا کے ڈوراں کٹیاں ماہی وے

لئی توں ڈکھاں دیاں وٹیاں
میں ہوں وکاں وٹیاں
توں کدی نہ واہیاں وٹیاں

خوآں وٹیاں ماہی وے

گڈی ادھ اسمان چڑھا کے ڈوراں کٹیاں ماہی وے

تیرے ہجر نے لایاں چھٹیاں
گئی سارے جگ وچ چھٹیاں
دکی شرف تیرے کئی ہٹیاں
پچھانہہ نہ ہٹیاں ماہی وے
گڈی ادھ اسمان چڑھا کے
ڈوراں کٹیاں ماہی وے

خواری

گچی ٹٹ گئی جنہاندی یاری
مندراں تے رون کھڑیاں

رو رو دیدے جل وچ جل گئے
لاکے پریتاں پریتم چل گئے
ہُن کون کرے دلداری
مندراں تے رون کھڑیاں
گچی ٹٹ گئی جنہاندی یاری

بے سمجھی وِچ سمجھ نہ آئی
سُکھ بدلے سی پریت لگائی
ہُن پے گئی ہور خواری
منڈراں تے رون کھڑیاں کچی ٹُٹ گئی جِنہاندی یاری

صبر چُرا لیا دِلدیاں چوراں
رہگیاں ہتھ وِچ پھڑیاں ڈوراں
ہُن مار گئے باز اُڈاری
منڈراں تے رون کھڑیاں کچی ٹُٹ گئی جِنہاندی یاری

بدلی واُنگوں آئے تے وس گئے
کیہڑی گل توں ماہی نس گئے
شرفؔ نہ دس گئے جاندی واری
منڈراں تے رون کھڑیاں کچی ٹُٹ گئی جِنہاندی یاری

راہی

حُسن نگر دے راہیا سپاہیا
ذرا کھلو جا ذرا کھلو جا
سوہنیا صُوبیا بانکیا ماہیا
ذرا کھلو جا ذرا کھلو جا

عرض میری اِک سُن لے اڑیا
دِل میرا توُں جد دا کھڑیا
وَتّی پھیر کدی نہ واہیا

ذرا کھلو جا ذرا کھلو جا

حسن جوانی دے متوالے ئے
پا پا کے وَل زُلفاں والے
نازک جند ڑی میری پھاہیا
ذرا کھلو جا ذرا کھلو جا
حسن نگر دے راہیا سپاہیا

بانکے نیناں وَالے جانی
لا کے نیناں دالی کانی
شرف دُکھی دی سکتہ نہ لاہیا
ذرا کھلو جا ذرا کھلو جا
حسن نگر دے راہیا سپاہیا

ہیر

نی میں کٹھیاں بے پرواہ رانجھے
نی میں مٹھیاں بے پرواہ رانجھے

کولے ہو گئے ہیں ٹُڑ ٹُڑ سیتو
روواں ٹکڑیں وڑ وڑ سیتو
ہجر کھوہے دِرچ پھڑ پھڑ سیتو
مُٹھیاں بے پرواہ رانجھے نی میں مٹھیاں بے پرواہ رانجھے

لوکی لاون تہمت جھوٹی

پریم ادہرے دی پینگھ ہیں جھوٹی
حسن بیچھے دی نازک بوٹی
پٹیاں بے پرواہ رانجھے نی میں کٹھیاں بے پرواہ رانجھے

آؤ سیو کوئی پیڑ ونڈ اؤ
رب کو نوں دونے رتنیے پاؤ
ماہی میرے نوں بھال لے آؤ
لٹیاں بے پرواہ رانجھے نی میں کٹھیاں بے پرواہ رانجھے

جنگل ڈھونڈاں، ڈھونڈاں بیلا
پیڑ کلیجے سینے سیلا
ہو گیا اُبہردل شرف کویلا
مٹھیاں بے پرواہ رانجھے نی میں کٹھیاں بے پرواہ رانجھے

ماہی

نکا جتنا ماہی نی مزاج کنتی رکھدا
اسی رہیئے تکدے اوہ مول ناہی تکدا

لٹ بوری اوہدی چال ۔ گورا مکھڑا کالے وال
اک اک نین اوہدا سو اسو لکھ دا
نکا جتاں ماہی نی مزاج کنتی رکھدا

دیکھاں جدوں اوہدا مکھ ۔ لہہ جاندی ساری بھکھ

چڑھے بینوں چند سیتو ۔ چودھویں دے پکھ دا
نکا جناں ماہی نی مزاج کنی رکھدا

پریم والی پڑی دھوڑ ۔ ٹٹ گیا بینوں جوڑ
مار گیا تیر سینے جادو بھری اکھ دا
نکا جناں ماہی نی مزاج کنی رکھدا

اوس دی جدائی نال ۔ ہو گیا ایہہ میرا حال
شرف جیویں حال ہووے گلیاں دے ککھ دا
نکا جناں ماہی نی مزاج کنی رکھدا

چانݨی

چناں دے راتاں چانݨیاں
لگ رہتیاں

گھڑی وِچ ماسے گھڑی وِچ تولے
ٹھاہ ٹھاہ ہجر دے پٹنڈ سنے گولے
توپاں آہاں دیاں دگت رہیتاں
چناں دے راتاں چانݨیاں لگ رہتیاں

ہار سنگار سیتیاں نے لائے
لالیاں چڑھیاں روپ وِدھائے
ساڈیاں تے ہنجوں وگ رہیاں
چنّاں وے راتاں چاننیاں لگ رہیاں

ننھی ننھی چاننی وچ چمکن تارے
باغاں وچ چمکن ٹھٹنے پیارے
نوری قندیلاں جگ رہیاں
چنّاں وے راتاں چاننیاں لگ رہیاں

باغ بغیچے سیّاں نے لائے
شرف خوشی وِچ ڈیرے سجائے
میں بوٹا ہجر دا کھگت رہیاں
چنّاں وے راتاں چاننیاں لگ رہیاں

چھمکاں

سانوں تاڑ تاڑ چھمکاں نہ مار وے
زور جوانی دا اچناں

پوریاں ہویاں مول نہ آساں
نازک دل تے پے گیا لاساں
ٹٹ گئے سگناں دے ہار وے
زور جوانی دا اچناں سانوں تاڑ تاڑ چھمکاں نہ مار وے
شالا جیویں جوانیاں مانے

نہ کر بلیا زور دِ دھگا نے
میں نوکر نوں ہر کار دے
زور جوانی دا چھناں، سانوں تاڑ تاڑ چھمکاں نہ مار دے

باہجھ تیرے بیتوں کتے نہ ڈھوئی
بردی ہیں تیرے در دی ہوئی
کملی دے عیب وسار دے
زور جوانی دا چھناں، سانوں تاڑ تاڑ چھمکاں مار دے

بھل گئی ہیں بخش خطا ئیں
عیب نہ پرکھیں لے گل لائیں
شرف بندی نوں تار دے
زور جوانی دا چھناں
سانوں تاڑ تاڑ چھمکاں نہ مار دے

اُڈیک

میرے کاگ بنیرے تے بولے
اج میرے لال آوَ ناں

کٹھی اکٹھی پھِر کے سیتو ــ آٹا میرا آج بھُر کے سیتو
ہسدے نے نیَن نموِلے ــ اج میرے لال آونا ں
میرے کاگ بنیرے تے بولے
اج میرے لال آونا ں
ہک اُٹھے سب ہڑے گلیاں ــ کھڑ گیاں نے مونہہ بند کلیاں

وگن خوشی دے جھولے ــ اج میرے لال آ وناں
میرے کاگ بنیرے تے بولے
اج میرے لال آ وناں

دوھڑا ۲

راہ دیندی سی پرسوں اَونسی چھٹیاں سن کل آیاں
تاہنگ ماہی دے آون دی اج، راہ تے اکھیاں لایاں
میرے کاگ بنیرے تے بولے
اج میرے لال آ وناں
سیس گندائیاں لایاں دھڑیاں ــ مہندی چڑھایاں رنگناں ٹڑیاں
دل دھڑکے لک ڈولے ــ اج میرے لال آ وناں
میرے کاگ بنیرے تے بولے
اج میرے لال آ وناں

وچھوڑے دے داغ

باری وچ بہنی آں تے چھم چھم رُنی آں
داغ پئی وچھوڑے والے ململ دھونی آں

بھکھی ہاں دیدار دی
لال موتی وار دی
کدی ہنجوں کیر دی
کدی خون چونی آں
داغ پئی وچھوڑے والے ململ دھونی آں

اوڑیاں میں پاواں کدی
کاگ میں اُڈاواں کدی
کدی تیرا راہ ویکھاں
کوٹھے تے کھلونی آں
داغ پئی وچھوڑے والے ململ دھونی آں
کنڈھاں کوٹھے روندے
بے چین لوکی ہوندے
گیت ایہہ ویراگ دے
جدوں بھی میں چھوہنی آں
داغ پئی وچھوڑے والے ململ دھونی آں
شرف ماہی آوے گا
کے ہار گلے پاوے گا
چُن چُن کلیاں میں
ہار پئی پرونی آں
داغ پئی وچھوڑے والے ململ دھونی آں

ہاں کر جا

مینوں بھاویں رکھینگا یا دینگاں بھلا   توں ہاں کر جا یا نا کر جا
چن حسن جوانیاں ہانیں سدا   توں ہاں کر جا یا نہ کر جا

پیت میری نوں توں ازما لے
بے شک مینوں وِ میچ وِکا لے
میرے جمّ دیاں جُتیاں پیراں چ پا
پر ہاں کر جا یا نہ کر جا
جند میری نہ رول جا سجناں

دلدیاں گھنڈیاں کھول جا سجناں
اِنج چُپ وَٹ کے نہ مار مُکا
توں ہاں کر جا یا نہ کر جا

عشق اندر اِہ جھوٹیاں رسماں
کرنیاں ہیں کی تیریاں قسماں
چن مینوں تے چاہیے تیری وفا
توں ہاں کر جا یا نہ کر جا

ہُن نہ رساں گی سجناں تینوں
آن ملیں گا شرف یا مینوں
گل نال میرے اج کر دے صفا
توں ہاں کر جا یا نہ کر جا

بدلی

ماہی نہیں گھر میرا نی بدلیئے نہ بریسیں

آگئے غماں نے مار مکائی تیلے دا انگر جان سکائی
اگ لاوے برسناں تیرا نی بدلیئے نہ بریسیں
ماہی نہیں گھر میرا نی بدلیئے نہ بریسیں
موئی مری نوں کیوں کلپاویں کاہنوں لہندیوں چڑھ چڑھ آویں
کاہنوں توں کریں ہنیرا
نی بدلیئے نہ بریسیں

تُوں کی دسیں رِم جِھم لا کے　　چار چُوپھیروں ڈِکھاں آ کے
پا یا اے میرے تے گھیرا
نی بدلیئے نہ برسیں
ثُرقت ماہی جدوں گھر آوے　　ہجر ہٹاوے سینے لاوے
پھیر یا میں توں پھیرا
نی بدلئے نہ برسیں ماہی ہنیتوں گھر میرا

جی نہیں لگدا

سجناں تیرے بناں جی نہیوں لگدا

نکیاں نکیاں پین پوہاراں — مور پپیہے کرن پکاراں
باہجوں تیرے سب کجھ پیارے — بھانبڑ بلدا اگ دا
سجناں تیرے بناں جی نہیوں لگدا
چھم چھم کرکے ساون برسے — درس تیرے نوں جیوڑا ترسے
جدوں پپیہا پی پی کوکے — تیر کلیجے لگ دا
سجناں تیرے بناں جی نہیوں لگدا

پتّوں دِیئے مُورتے

پتُوں دِیئے مُورتے نی مُونہوں کیوں نہیں بولدی
جے توں مُونہوں بولدی ہیں دُکھ سارے پھولدی

تِکھے تِکھے نین تیرے پھکے بنائے جِنہنے
نکے تیریاں پلکاں دے نکھڑے وکھائے جِنہنے
وِنھن والے کالجے نوں تیر اِہ سجائے جِنہنے
جے اوہ مینوں مِل جاندا جند اُس توں گھولدی
پتُوں دِیئے مُورتے نی مُونہوں کیوں نہیں بولدی

چن جیہے مکھڑے تے زُلفاں کھلار کے
بیٹھی ایں اداواں والی برچھی سوار کے
چُپ والے جندرے نی ہونٹھاں اُتے مار کے

رلی ہوئی سسّی نوں توں ہور کیوں ایں رولدی
ہنجوں ڈیہے مور تے نی مونہوں کیوں نہیں بولدی
جے توں مونہوں بولدی میں دُکھ سارے پھولدی

شکل بدلے سن اکھیاں لایاں پیگئے ہور پوارڑے
آہ کراں تے میرے مونہوں نکلن سپ چنگیارے
چپ رہاں تے عشق الٰہیہ اندرو اندری ساڑے
صبر میرے نوں لُٹ کے لے گئے شرف عشق دے دھاڑے

چشماں دے وہن

ہنجوں روکیاں مُول نہ رُکدے نیں
میرے چشماں دے وہن نہ سُکدے نیں

ایہہ بدل جو کالا آیا اے
ایہہ دھوآں اوہناں دا چھایا اے
میرے تن وچ اڑیو سکھیو نی
جیہڑے جگر کلیجہ پھُکدے نے
ہنجوں روکیاں مُول نہ رُکدے نے

ڈِن چڑھدا رات دہاڑ وَندی اے
کِتوں سجن دی خبر نہ آؤندی اے
ینی بیل خراس دا ایں اڑیو
میرے پَندھ نہ لمبڑے مکدے نے
ہنجوں روکیاں ہول نہ رُکدے نے
دَسو کراں علاج میں کی اڑیو
میرا کوئے ہو گیا جی اڑیو
لکھاں پَردیاں وِچ چھپیا واں میں
میرے ہنجوں شرق نہ مُکدے نے
ہنجوں روکیاں مُول نہ رُکدے نے

رُسیا ماہی

دوھڑا

نویں ویو گن جوگن بن کے گل وچ زلفاں پایاں
گلیاں دیو چ رُلدی پھردی وینیدی پھراں دوہایاں

ماہی رُس نی گیا ہیں منا وندی رہی
میتوں دل چھل کر کے چھل اوہ گیا
سگوں تیری دا کالجہ سل اوہ گیا
میری سُن کے بھی کوئی نہیں گل اوہ گیا

میں ربدے واسطے بھی پاؤندی رہی
ماہی رُس نی گیا میں مناؤندی رہی

میرا شگناں دا گجرا ٹٹ نی گیا
میرا بوٹا چڑھاں توں پٹ نی گیا
بیٹوں مار کے ٹھینڈا اوہ سٹ نی گیا

میں روندی رہی کرلاؤندی رہی
ماہی رُس نی گیا میں مناؤندی رہی

جگ کولوں وَدھ کے دکھیا میں ہوئی
موت دے مونہہ وچ شرفؔ ہاں ڈھوئی
جانی میری او ہتے قدر نہ کوئی

جوڑے جھاڑ دی عطر لگاؤندی رہی
ماہی رُس نی گیا میں مناؤندی رہی

نازک جندڑی

نازک میری جندڑی پریم دُکھ لگے

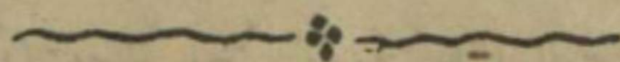
ویری ماپے دشمن ویہڑا   درد ونڈا اوے دردی کیہڑا
سُولاں والے ٹوٹے میتھوں جاندے ناہیں کھگے
نازک میری جندڑی پریم دُکھ لگے

میں مَن تارو ترن نہ جاناں   ماہی میرے دا پار ٹکاناں
عشقے دی تیں پئی جھر جھر دگے
نازک میری جندڑی پریم دُکھ لگے

اُمیداں دی نگری

مینوں کلّڑی نوں بہہ کے رون دیو
میرے دِل نوں ہَولیاں ہون دیو

شاید میرے تے ترس کماوے روندی نوں ماہی آن ہساوے
تحفے میرے نوں لے گل لاوے
مینوں ہنجواں دے ہار پرون دیو
جاؤ سیئو نی ترس کماؤ
یاد نہ اوہدی فیر کراؤ
میرے دِل نوں ذرا کھلون دیو

ندیوں پار

لے چل سانوں پار ملاحا لے چل سانوں پار

بھاویں دریا ٹھاٹھاں مارے

رات انھیری دُور کنارے

ویکھ نہ توں منجھدھار ملاحا لے چل سانوں پار

کیوں بجلی کولوں ڈرناں ایں

کیوں دل نوں تھوڑا کرنا ایں

اُٹھ ہمت نوں نہ ہار ملاحا لے چل سانوں پار

ندیوں پار سجن دا ڈیرا

شرف ضروری جانا میرا

ڈُبدا بیڑا تار ملاحا لے چل سانوں پار ملاحا

ختم شد

(مکتبہ منظور احمد ملتانی جھنگ کاتباں لاہور)